

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/60/2019
Identifikačné číslo spisu: 1109010419
Dátum vydania rozhodnutia: 04.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1109010419.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvineného Mgr. G. H. pre prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 6T/60/2009, na neverejnom zasadnutí konanom 4. augusta 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného Mgr. G. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2017, sp. zn. 2To/86/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. G. H. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd“) z 17. mája 2016, sp. zn. 6T/60/2009 bol obvinený Mgr. G. H. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný za vinného z prečinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistenom dni mesiaca november 2002 v R. na Q. ulici číslo XX v sídle realitnej kancelárie B. po vzájomnej dohode prisľúbili poškodenej G. X. prevod do osobného vlastníctva trojizbového bytu číslo XX na L. ulici číslo XX v R., pričom 26.11.2002 na Notárskom úrade JUDr. K. C. na L. ulici v R. obžalovaný A. Q. ako sprostredkovateľ prevodu bytu do osobného vlastníctva podpísal s poškodenou G. X. protokol o zložení zálohy, na základe ktorého dcéra poškodenej K. X. odovzdala na chodbe notárskeho úradu obžalovanému G. H. sumu 730.000,- Sk, avšak k prevodu bytu v stanovenej lehote do 31. 3. 2003 a ani doposiaľ nedošlo a obžalovaný prevzatú sumu doteraz nevrátil, čím poškodenej G. X. vznikla škoda vo výške 24.231,56,-Eur (730.000,-Sk).

Za to mu okresný súd uložil podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, výkon ktorého podmiennečne odložil a určil skúšobnú dobu na dva roky. Súčasne bol spolu s odsúdeným A. Q. solidárne zaviazaný na náhradu škody poškodenej G. X. vo výške 24.231,56,-Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený Mgr. G. H. odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 26. januára 2017, sp. zn. 2To/86/2016 podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Mgr. G. H. - prostredníctvom zvoleného obhajcu dovolanie, a to z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Tr. por. t. j. z dôvodov, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.] a že dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.].

Obvinený v úvodnej časti dovolania poukázal na opis skutkového stavu. Jeho vina bola uznaná na základe tvrdenia spoluobvineného A. Q., poškodenej G. X. a svedkyne K. X., že poškodenej G. X. mu mala v kancelárii notárskeho úradu vyplatiť peňažnú zálohu vo výške 730.000,- Sk, resp. 24.231,56 Eur na realizáciu úkonov za účelom legalizácie nájmu k bytu a riešenie úhrad nedoplatkov za užívanie bytu na Q. ulici v R., pričom k tomu nedošlo a peniaze jej vrátené neboli. Tak ako vo svojich doterajších výpovediach uvádzal, tieto tvrdenia sú nepravdivé, nakoľko on žiadne peniaze od poškodenej neprevzal a pri odovzdávaní finančnej čiastky nebol ani len prítomný. Má vedomosť o tom, že čiastku 730.000,- Sk G. X. odovzdala spoluobvinenému A. Q.. Ten mal v minulosti voči nemu dlh, ktorý mu vrátil, avšak nevie uviesť či práve z peňazí, ktoré obdržal od poškodenej. V tejto súvislosti opakovane poukázal na listinný dôkaz „Protokol o zložení zálohy“ zo dňa 26. novembra 2002, z ktorého vyplýva, že uvedenú finančnú čiastku prevzal od poškodenej G. X. práve A. Q.. Poškodenej vypovedala na hlavnom pojednávaní 11. septembra 2015 tak, že peniaze odovzdala Q., rozporne s výpoveďou z prípravného konania z 1. júna 2004, kedy uviedla, že peniaze odovzdala jemu. Výpoveď poškodenej mohla byť ovplyvnená príbuzenským vzťahom s jeho manželkou, nikdy ho nežiadala o vrátenie peňažnej čiastky, navyše A. Q. bol rodinou X. údajne vydiaraný a musel im zaplatiť pokutu vo výške 200.000,- Sk.

V ďalšej časti dovolania obvinený poukázal na obsah výpovede svedka G. E., ktorý mal vedomosť o „akomsi peňažnom záväzku“ voči G. X. „kvôli nejakému bytu“.

Dovolateľ ďalej prezentoval názor, že súd nepostupoval dôsledne v zmysle § 276 ods. 1 Tr. por., nakoľko neurobil žiadne úkony smerujúce k odstráneniu rozporov vo výpovedi poškodenej. Súd pri rozhodovaní o jeho vine vychádzal z výpovedí z prípravného konania a nie z výpovede poškodenej z hlavného pojednávania, na základe ktorej museli vzniknúť vážne pochybnosti o jeho vine. Pri takomto postupe založili konajúce súdy svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré boli vykonané nezákonným spôsobom, pretože výsluchy svedkov v prípravnom konaní boli vykonané pred vznesením obvinenia voči jeho osobe. Poškodenej G. X. a svedkovia K. X. a spoluobvinený A. Q. v prípravnom konaní po jemu vznesenom obvinení (t. j. po 23. novembri 2007) už viac vypočutí neboli a voči ich tvrdeniam teda už nemal možnosť sa účinne brániť. Z uvedeného je zrejmé, že odsudzujúce rozhodnutia sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Čím je podľa názoru dovolateľa naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Ak by pri správnom postupe súdu naďalej pretrvávali vo výpovedi poškodenej G. X. rozpory, tak by súd mal postupovať v zmysle trestnoprávnej zásady „in dubio pro reo“ a dôkazy vyhodnotiť v jeho prospech. Keďže súdy v danej veci takto nepostupovali, bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený žiadal, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením odvolacieho súdu bol porušený zákon v jeho neprospech ako obvineného, preto aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, prípadne aj odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I a po vyslovení právneho názoru prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol.

Písomným podaním z 13. decembra 2019, doručeným najvyššiemu súdu 17. decembra 2019 obvinený v

podstate iba zopakoval svoj návrh na rozhodnutia dovolacieho súdu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka príslušnej prokuratúry v podstate so záverom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ako aj odsudzujúce rozhodnutie okresného súdu považuje po všetkých stránkach za správne a zákonné, a teda dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por. v danej veci naplnené nie sú. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Spoluodsúdený A. Q. v písomnom vyjadrení k dovolaniu Mgr. G. H. uviedol, že trvá na všetkých výpovediach, ktoré počas trestného konania urobil. Nie je pravdou, že by od poškodenej X. prevzal peniaze a popiera svoj záujem, aby G. H. niesol spoluzodpovednosť voči poškodenej. Po vynesení rozsudku s G. H. nekomunikoval.

Dovolateľ vo svojich následne postupne predložených písomných vyjadreniach z 22. júla 2019, 12. decembra 2019, 4. marca 2020, a z 21. apríla 2020 uviedol, že trvá na argumentácii a dôvodoch uvedených v dovolaní a v podstate zopakoval, že sa v predmetnej veci cíti byť nevinný, peniaze od poškodenej G. X. nikdy neprevzal, ale boli ňou odovzdané práve A. Q., ktorú skutočnosť poškodená na hlavnom pojednávaní, rozporne so svojou výpoveďou z prípravného konania, potvrdila. K odstráneniu týchto rozporov vo výpovedi poškodenej nedošlo. Navyiac výpovede A. Q., G. a K. X. boli v prípravnom konaní vykonané pred vznesením jeho obvinenia a následne už v tomto štádiu konania vypočutí neboli a nemal možnosť konfrontácie s nimi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolacích (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania Mgr. G. H. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol na neverejnom zasadnutí.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené na nápravu najzásadnejších a zákonom taxatívne daných procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok.

Jednotlivé dovolacie dôvody, ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú zákonom dané taxatívne, teda formou uzavretého výpočtu, pričom z hľadiska obsahu, dôvody dovolania (§ 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Tr. por.), v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie. Dôvody dovolania sú teda užšie a striktne obmedzené, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota a nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

V neposlednom rade rozsah prieskumnej činnosti v dovolacom konaní súdom je v porovnaní s odvolacím konaním taktiež obmedzený (§ 385 a § 371 ods. 4 Tr. por.), v dôsledku čoho významnú rolu v dovolacom konaní zohráva vymedzenie väd, resp. chýb zo strany dovolateľov, ktoré majú napĺňať niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. K otázke vymedzenia väd, resp. chýb a ich priradenia k jednotlivým dovolacím dôvodom pozri aj R 120/2012. Charakteristickým znakom dovolacieho konania, ako aj významným obmedzením použiteľnosti argumentácie samotných

dovolateľov, je nemožnosť použitia v dovolaní určitej okolnosti, ak bola táto okolnosť známa tomu kto podáva dovolanie (s výnimkou ministra spravodlivosti) už v pôvodnom, základnom trestnom konaní. Vyššie uvedené obmedzenie platí iba pre okolnosti subsumovateľné pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. V prípade dovolania obvineného je potrebné poukázať na skutočnosť, že argumenty, ktoré použil v dovolaní, sú sčasti opakovaním argumentácie, ktorú obvinený uvádzal aj v priebehu konania až po odvolacie konanie.

Na danom mieste sa žiada vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania tiež poukázať na podmienku uvedenú v (v prvej vete) § 371 ods. 4 Tr. por. pre použiteľnosť dôvodov dovolania písm. a) až g) ods. 1 uvedeného ustanovenia, keď konkrétne zákon požaduje, aby v dovolaní uvádzaná okolnosť bola namietaná už skôr - najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, a to za (súčasného) splnenia predpokladu, že predmetná okolnosť „bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní“.

Ak ide pritom o posledne uvedený zákonom požadovaný predpoklad, aby namietaná okolnosť bola dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, dovolací súd zdôrazňuje, že tento je potrebné vykladať ako dostupnosť k informáciám prostredníctvom svojich (v prípade obvineného obhajobných) práv - t. j. platí prezumpcia vedomosti na všetko, s čím sa mohol dovolateľ s využitím svojich práv oboznámiť. Alebo tiež inak povedané, nie je možné sa v zmieňovanej súvislosti odvolávať na svoju nevedomosť zapríčinenú rezignáciou na uplatnenie svojich práv, resp. majúcu pôvod v ich nedôslednom (či „nedostatočnom“) uplatňovaní.

Preto pokiaľ dovolateľ prvýkrát až v podanom dovolaní namieta okolnosť, (objektívne) skôr zistiteľnú z obsahu spisového materiálu, zákonná podmienka uvedená v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por. nie je u neho splnená.

Čo sa týka potom konkrétne posudzovaného dovolania obvineného Mgr. G. H. s uplatnenou námietkou subsumovateľnou pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. (predvídanou v § 371 ods. 4 Tr. por.), nebolo možné aj s prihliadnutím na závery uvedené vyššie vecne sa zaoberať. V danej súvislosti treba uviesť, že obhajoba obvineného bola až do právoplatného skončenia veci v podstate založená na námietkach skutkového charakteru. Súdom bol vytýkaný spôsob vysporiadania sa s jednotlivými vykonanými dôkazmi, keď obhajoba nesúhlasila s vyvodenými závermi a s posúdením určitých dôkazov ako hodnoverných.

V priebehu celého predchádzajúceho konania obvinený ani raz nenamietal nezákonnosť vykonaných dôkazov - konkrétne výsluchov spoluobvineného A. Q. a svedkov G. a K. X. v štádiu prípravného konania pred jemu vzneseným obvinením.

Odhliadnuc od uvedeného, v súvislosti s dovolacou námietkou obvineného založenou na tvrdení, že súdy dospeli k svojmu rozhodnutiu na základe v prípravnom konaní nezákonne vykonaných dôkazov, ktoré boli vykonané síce po začatí trestného stíhania „vo veci“ a po jemu vznesenom obvinení už neboli vypočuté, a teda nemal žiadnu možnosť k týmto výpovediam sa účinne brániť resp. ich konfrontovať treba len marginálne zdôrazniť, že námietka nezákonnosti vykonania týchto dôkazov nie je vecne dôvodná a to ani vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu (i keď tento dovolací dôvod obvinený neuviedol).

Obžaloba, resp. rozhodnutie súdu môže byť opreté o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia jeho vyhlásením (§ 206 ods. 1 Tr. por.), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. Ak je výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia (alebo svedka vypočutého pred týmto úkonom znovu vypočuť), a tak zachovať právo obvineného na obhajobu (právo na kontradiktórny postup) - (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, sp. zn. Tpj 63/2009 zo 7. decembra 2009).

Spoluobžalovaný A. Q., svedkyňa poškodená G. X. a svedkyňa K. X. boli opätovne vypočutí na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Bratislava I dňa 22. mája 2015 a 11. septembra 2015 za osobnej prítomnosti obvineného G. H. a jeho obhajcu JUDr. Jaroslava Máleka. Z obsahu zápisníc o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že obvinený i jeho obhajca mali možnosť sa ku všetkým výpovediam vyjadriť, vzniesť voči nim námietky a klásť im otázky, pričom obvinený sám a aj prostredníctvom obhajcu svoje obhajobné právo v tomto smere aktívne uplatnil. Navyiac medzi ním a svedkyňou K. X. bola súdom nariadená a vykonaná konfrontácia (č. l. 308 súdneho spisu). Dovolací súd v daných súvislostiach konštatuje, že napadnuté rozhodnutia boli vynesené na základe zákonne vykonaných dôkazov pri dodržaní všetkých zásad spravodlivého a kontradiktórneho procesu.

Obvinený namietal nesprávny postup okresného súdu s poukazom na ustanovenie § 276 ods. 1 Tr. por. pri vedení výsluchu svedkyne G. X. a pri odstraňovaní rozporov v jej výpovedi. Mal zrejme na mysli ustanovenie § 264 Tr. por., podľa ktorého ak sa svedok odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach (ods. 1). Predloženie skoršej výpovede podľa odseku 1 spočíva v prečítaní tých častí zápisnice o skoršom výsluchu, ku ktorým sa má vyslúchaný vyjadriť a vysvetliť rozpory medzi svojimi výpoveďami. Zápisnicu prečíta tá zo strán, ktorú určí predseda senátu, ak zápisnicu neprečíta sám alebo ním poverený člen senátu (ods. 2).

Z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní z 11. septembra 2015 (č. l. 305-309) je zistiteľné, že postup súdu pri odstraňovaní odchýlky vo výpovedi poškodenej bol správny a v súlade so skôr citovaným procesným ustanovením. Ak sa rozpor vo výpovediach nepodarilo odstrániť, bolo úlohou súdu vysporiadať sa s ním pri jeho konečnom hodnotení v kontexte s obsahom všetkých ostatných vo veci vykonaných dôkazov.

Obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vyžaduje, aby dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo založené v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť, že zistenie skutku nebýva zväčša založené iba na jednom dôkaze, ale naopak na viacerých dôkazoch, ktoré sa navzájom podporujú, prípadne dopĺňajú tak, že - hodnotiac tieto vo vzájomných súvislostiach - spoločne preukazujú všetky jednotlivé skutkové okolnosti. To platí aj o danom prípade.

Vina obvineného Mgr. G. H. bola preukázaná nielen na základe výpovede G. X., ktorá pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní okresného súdu sa zjavne (zrejme aj vzhľadom na značný časový odstup) už nepamätala na okolnosti pri odovzdávaní peňazí a opakovane odkazovala na výpoveď svojej dcéry K. X., ale aj výpovede A. Q. a najmä výpovede K. X. a ďalších dôkazov, ktoré boli riadne a zákonne vykonané a z ktorých vyplynuli skutočnosti, ktoré boli predmetom skutkových zistení. Súdom uvedené dôkazy spolu preukazujú všetky skutkové okolnosti prečinu podvodu, ktoré sú uvedené v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

K uvedenému dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenú v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného

dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Nie je preto prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom hodnotiaceho procesu súdov prvého a druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V prípade námietok obvineného uvádzané v dovolaní, tieto sú čiastočne skutkové a ako také sú uplatniteľné iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., kedy je osobou oprávnenou na podanie dovolania výlučne minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto týmito skutkovými námietkami obvineného nezaoberal (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli správne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva, preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd meniť skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého Mgr. G. H. spáchal trestný čin tak, ako je to uvedené v rozsudku okresného súdu. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá právny záver vyjadrený v posúdení jeho konania. Použitú právnu kvalifikáciu podľa zákonných ustanovení uvedených v napadnutých rozhodnutiach odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu.

Okrem námietok skutkového charakteru a námietky nezákonného postupu pri vykonaní výsluchu poškodenej, spoluobvineného a svedkyne K. X., ku ktorým už sa najvyšší súd vyjadril, dovolateľ súdu vytkol, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané v súlade s interpretačnou a aplikačnou praxou pri použití zásady „in dubio pro reo“. V tejto súvislosti dovolací súd opakuje, že zásada „v pochybnostiach v prospech obvineného“ súvisí s otázkou skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní neprípustné. Navyše použitie tejto zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 28/1998). Ak však súd vykonal všetky dostupné dôkazy, vyhodnotil ich (pričom v konaní nevzhladol pochybnosti o dokazovaných skutočnostiach) a následne dospel k určitým skutkovým a právnym záverom (ktoré sú zároveň presvedčivé), túto zásadu nie je možné aplikovať. Námietka obvineného je preto v tomto smere neopodstatnená a opätovne vyjadruje len jeho názor na to, ako mal súd hodnotiť dôkazy, nesmeruje teda proti zákonnosti vykonaných dôkazov, ale proti rozsahu a spôsobu ich hodnotenia súdmi nižšieho stupňa. Námietky tohto charakteru nie sú spôsobilé byť predmetom dovolacieho prieskumu v prejednávanej veci ani v rámci tohto, ani v rámci iného dovolacieho dôvodu (s výnimkou podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd napokon nevzhladol ani iné dôvody, pre ktoré by v preskúmvanej veci došlo k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Tr. por.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žiadny z obvineným uplatnených dovolacích dôvodov nebol naplnený. S ohľadom na uvedené rozhodol najvyšší súd tak, že dovolanie obvineného Mgr. G. H. odmietol postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.